

НЕОБХІДНІСТЬ РОЗРОБКИ ЕКОЛОГІЧНОЇ СУБСТРАТЕГІЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАФТОГАЗОВИДОБУВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

О.С. Степанюк

*ІФНТУНГ, вул. Карпатська, 15, м. Івано-Франківськ, Україна, 76019,
e-mail: stepoljas@mail.ru*

Забезпечення конкурентноздатності національної економіки вцілому та її окремих суб'єктів неможливе без врахування екологічних наслідків економічного зростання, межі якого все частіше в умовах сьогодення визначаються ресурсними можливостями та природним потенціалом.

Діяльність нафтогазовидобувного підприємства передбачає тісну взаємодію з навколишнім природним середовищем, яке з одного боку, є ресурсною базою виробника, а з іншого – поглиначем забруднень, що виникають в результаті перетворення вхідних потоків в кінцевий продукт. Зростання економічної активності підприємств призводить до погіршення якості довкілля, але поряд з цим надає можливість накопичувати доходи для вирішення екологічних проблем, які сьогодні в Україні набувають критичної межі.

На сьогоднішній день перспективи вітчизняного економічного зростання при існуючих обсягах та умовах використання природних ресурсів є досить сумнівними, враховуючи що в минулі роки енергоємність ВВП України більш ніж у 10 разів перевищувала цей показник у Франції, Німеччині і Данії; матеріалоемність ВВП перевищувала світовий рівень у 3 рази; водоемність – у 5-10 разів [1]. Тривалий період часу щорічні втрати держави від неефективного, нерационального природокористування і забруднення навколишнього середовища становили від 15 до 20% її національного доходу, до 10% втрат ВВП були зумовлені зниженням продуктивності і передчасним зношенням основних виробничих фондів, погіршенням якості природних і людських ресурсів [2].

Нарощування обсягів виробництва при існуючих підходах до використання природних ресурсів веде до екологічної катастрофи. Забезпечення економічного зростання при одночасному зменшенні деструктивного впливу виробничої діяльності на довкілля обумовлює необхідність суттєвих перетворень в системі управління підприємствами, які б супроводжувалися підвищенням уваги до екологічних аспектів, вивченням можливостей переорієнтації виробництва на енергозберігаючі і ресурсозаощаджувальні технології.

Для підприємств нафтогазового комплексу ці проблеми набувають особливого значення на загальному фоні зношеності основних виробничих фондів, недосконалості технологій та недостатності коштів на їх оновлення. Тому при формуванні програми стратегічного розвитку нафтогазовидобувних підприємств особливу увагу слід приділяти розробці екологічної субстратегії (стратегії управління навколишнім середовищем), яка передбачає встановлення стратегічних цілей управління навколишнім середовищем, формування системи взаємозв'язків з навколишнім середовищем та розробку системи інформаційної підтримки управління навколишнім середовищем.

Коли стратегії визначені, проробляють заходи з їх реалізації, оптимальним чином вибудовується організаційна структура (включаючи

всі технології взаємодії підрозділів, виробничі процеси, а також системи планування, стимулювання, мотивації і контролю).

Необхідність розробки екологічної субстратегії діяльності нафтогазовидобувних підприємств актуалізується з одного боку, забезпеченням можливості зменшення конфліктності їх взаємодії з навколишнім природним середовищем, а з іншого – сприятиме покращенню фінансово-економічних результатів.

Список використаних джерел.

1. Ілляшенко С.М. Управління екологічними ризиками інновацій: монографія / С. Ілляшенко, В. Божкова. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2004. – 214с.

2. Сталий розвиток: еколого-економічна оптимізація територіально-виробничих систем: навчальний посібник / [Н.В. Караєва, Р.В. Коран, Т.А. Коцко та ін.]. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2008. – 384с.

УДК 657.372.3

ВПЛИВ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ НА ФІНАНСОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ ПІДПРИЄМСТВА

М. М. Федоришин

ІФНТУНГ, вул. Карпатська, 15, м. Івано-Франківськ, Україна, 76019

Функціонуючи в умовах ринкової економіки, будь-який суб'єкт господарювання, незалежно від форми власності, виду діяльності чи інших умов, прагне досягти поставленої мети, а саме одержання економічних вигод та максимізації прибутку. В сучасних умовах існують різноманітні шляхи управління фінансовим результатом.

Як відомо, сума амортизаційних відрахувань є складовою постійних витрат підприємства, а, отже, безпосередньо впливає на величину його прибутку. Тому оптимізація даної статті витрат відіграє важливе значення для ефективного формування власних фінансових ресурсів підприємства. При цьому, ключовим елементом є економічно обґрунтована амортизаційна політика підприємства.

Залежно від поставлених завдань підприємство самостійно обирає методи нарахування амортизації для різних груп оборотних активів, зазначаючи про це в обліковій політиці.

Вибір таких методів суттєво впливає на швидкість обороту активів, інтенсивність їх оновлення та об'єктивність відображення даних витрат в обліку і фінансовій звітності [1].

У процесі вибору методу нарахування амортизації перед підприємством стоїть завдання визначення порівняльного економічного ефекту при використанні окремих методів [2].

Наразі, перед тим як обрати оптимальні методи амортизації оборотних активів, підприємство визначає, який саме результат, зрештою, прагне отримати. З одного боку, це може бути максимізація прибутку та, відповідно, залучення нових інвесторів і розширення бази кредиторів. Для того, щоб реалізувати дану стратегію, суб'єкту господарювання необхідно мінімізувати витрати, в тому числі амортизаційні відрахування. Відповідно, в такому випадку доцільно